

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/68/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719010790
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Ryant
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6719010790.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v trestnej veci proti obžalovanému V.. N. C., rod. S., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1,3 písm. a) Tr. zák. účinného do 31.07.2019 a iné, prejednal na verejnom zasadnutí, konanom dňa 4. augusta 2021, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Ryanta a sudcov JUDr. Mária Šuleja a JUDr. Adriány Považanovej, odvolanie okresného prokurátora, proti rozsudku Okresného súdu Zvolen z 29.01.2021, sp.zn. 4T/113/2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

Označeným rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 4T/113/2019 zo dňa 29.01.2021 bol obžalovaný V.. N. C. rod. S. oslobodený spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Zvolen, sp.zn. 1Pv/74/2018/6611 zo dňa 23.12.2019, a to postupom podľa § 285 písm. b) Tr. por. pre skutok, ktorý podľa výroku tejto obžaloby mal spáchať na tom skutkovom základe, že ako zamestnanec spoločnosti M., spoločnosť s ručením obmedzeným, v bližšie nezistenú dobu od 1. novembra 2016 do 30. novembra 2016, v bližšie nezistenom počte prípadov a v bližšie neustanovených bankomatoch v okrese X., Q. republika neoprávnene vybral z platobnej karty Y. banky, vystavenej na meno N. C. a vydanú k bankovému účtu jeho zamestnávateľa, ktorú mal k dispozícii, finančnú hotovosť vo výške najmenej 76.608,20Kč (3.010,74€), pričom tieto finančné prostriedky následne použil pre svoju vlastnú potrebu, keď bol dňa 29. novembra 2016 komerčnou manažérkou spoločnosti M. telefonicky vyzvaný, aby sa dňa 30. novembra 2016 dostavil do sídla spoločnosti v C., kde s ním bude vec riešená, vypovedaná pracovná zmluva a vrátené hnutelné veci spoločnosti, ktoré mal k dispozícii k výkonu práce, takto neurobil, do sídla spoločnosti M. sa dňa 30. novembra 2016 nedostavil a ku dňu 30. novembra 2016 nevrátil vozidlo značky D. B. X,X, registračná značka XAE XXXX, tmavohnedej farby, VIN: U Q. republika v hodnote 12.990€ ku dňu 07. marca 2017, ktoré mala spoločnosť M. spoločnosť s ručením obmedzeným do 30. novembra 2016 zapožičané od leasingovej spoločnosti H. W., spoločnosť s ručením obmedzeným C., Q. republika, IČO: XXXXXXXX, pričom toto do 07. marca 2017 neoprávnene používal na bližšie nezistenom mieste, nevrátil notebook HP C. XXX K ser. č. XCGXXXXKXX, vrátane príslušenstva: myš, taška a zdroj, v hodnote 540€, mobilný telefón G. K. A5 XXXX, čiernej farby, vrátane príslušenstva: nabíjačka, slúchadlá a krabica, v hodnote 120€, na ktorej je uvedené sériové číslo tel. XXXXXXXXXXXXXXXX, SIM kartu číslo XXXXXXXXXXXXXXXX na telefón číslo XXXXXXXXX, vstupnú kartu do budovy Z. číslo XXXXXXXXXX, platobnú kartu číslo XXXXXXXXXXXXXXXX, I. X., vydavateľskej banky Y. banka akciová spoločnosť, zväzok kľúčov, tvoriaci 8 kľúčov od firemnej kancelárie spoločnosti M. v X., vydané na meno N. C. k účtu firmy M., ktorým konaním spoločnosti M. spoločnosť s ručením obmedzeným, so sídlom N. XX/XX, XXX XX C. 1, Q. republika, IČO: XXXXXXXX na veciach spôsobil škodu vo výške 95.519,67Kč (3.753,97€) a firme H. W. spoločnosť s ručením obmedzeným, M. XXX/XXXa, C. 5, IČ: XXXXXXXX vznikla škoda vo výške 40.635Kč (1.596,97€), ktorým mal spáchať nasledovné trestné činy:

- prečin: krádež podľa § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno a Trestného zákona účinného do 31.07.2019

- prečin: neoprávnené vyrobenie a používanie platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona účinného do 31.07.2019
- prečin: sprenevera podľa § 213 odsek 1 Trestného zákona účinného do 31.07.2019
- prečin: neoprávnené používanie cudzieho motorového vozidla podľa § 216 odsek 1 Trestného zákona účinného do 31.07.2019.

Týmto výrokom dospel prvostupňový súd k záveru, že tento skutok v zmysle obžaloby prokurátora nie je trestným činom.

Okresný súd toto svoje rozhodnutie zdôvodnil prakticky tým, že pokiaľ ide o prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla mal okresný súd na základe vykonaného dokazovania za to, že neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu, konkrétne nebola naplnená objektívna stránka tohto trestného činu. Okresný súd v tejto súvislosti vychádzal z vykonaných dôkazov, a to jednak z pracovnej zmluvy obžalovaného uzavretej so spoločnosťou M. s.r.o. (čl. 47-49) ako aj z potvrdenia o zamestnaní (čl. 374, 125), z ktorých nepochybne vyplýva, že obžalovaný bol zamestnaný v spoločnosti M. v období od 01.07.2016 do 17.03.2017, kedy bol s ním ukončený pracovný pomer. Na základe preberacieho protokolu obžalovaný pri vzniku pracovného pomeru prevzal osobné motorové vozidlo ŠPZ XAE XXXX dňa 01.07.2016 v C.. Zo zmluvy o nájme dopravného prostriedku zo dňa 01.07.2016 (čl. 426) je zistiteľné, že osobné motorové vozidlo ŠPZ XAE XXXX bolo spoločnosťou M. s.r.o. ako nájomcom prenajaté od spoločnosti H. W. s.r.o., pričom obžalovaný bol osobou oprávnenou užívať toto motorové vozidlo. Rovnako zo splnomocnenia na používanie osobného motorového vozidla (čl. 371) je zrejmé, že obžalovanému ako zamestnancovi spoločnosti M. s.r.o. bol riaditeľom spoločnosti H. W. s.r.o. udelený súhlas s používaním firemného služobného vozidla ŠPZ XAE XXXX aj k súkromným cestám na území i mimo územia Q. republiky, pričom uvedené sa vzťahuje aj na jeho rodinných príslušníkov. Z protokolu o prevzatí vozidla zo dňa 07.03.2017 bolo zistené, že osobné motorové vozidlo bolo vrátené dňa 07.03.2017 v H. H.. Obžalovaný teda používal toto motorové vozidlo aj po dni 30.11.2016, ale toto mu bolo riadne zverené na základe pracovnej zmluvy a preberacieho protokolu, pričom toto motorové vozidlo používal len v rámci trvania pracovného pomeru, ktorý bol riadne ukončený až 17.03.2017, teda osobné motorové vozidlo bolo spoločnosťou M. vrátené ešte počas trvania tohto pracovného pomeru dňa 07.03.2017. Pokiaľ obžaloba poukazovala na vnútornú smernicu spoločnosti H o používaní služobných automobilov (čl. 77 - 84, 86), z tejto je zistiteľné, že „zamestnanci so služobným autom majú nárok na firemný benefit - využitie služobného automobilu pre súkromné účely pri cestách po Q. republike. Každá súkromná cesta služobným vozidlom do zahraničia musí byť odsúhlasená vedením spoločnosti“. Obsah tejto vnútornej smernice však nijakým spôsobom nie je v rozpore so zmluvou o nájme dopravného prostriedku zo dňa 01.07.2016 (čl. 426) podľa ktorej osobné motorové vozidlo ŠPZ XAE XXXX bolo spoločnosťou M. s.r.o. ako nájomcom prenajaté od spoločnosti H. W. s.r.o., pričom obžalovaný bol osobou oprávnenou užívať toto motorové vozidlo ani so splnomocnením na používanie osobného motorového vozidla (čl. 371), keď týmto splnomocnením bol obžalovanému ako zamestnancovi spoločnosti M. s.r.o. riaditeľom spoločnosti H. W. s.r.o. udelený súhlas s používaním firemného služobného vozidla ŠPZ XAE XXXX aj k súkromným cestám na území i mimo územia Q. republiky, pričom uvedené sa vzťahuje aj na jeho rodinných príslušníkov. Na základe pracovnej zmluvy bol obžalovaný zamestnaný v spoločnosti M. s.r.o. na pozícii Z. specialist a bolo mu v tejto súvislosti pridelené osobné motorové vozidlo v súlade aj uvedenou smernicou, na ktorú poukazuje obžaloba. Zároveň mu bol na základe splnomocnenia udelený súhlas s používaním osobného motorového vozidla, aj mimo územia ČR, aj k súkromným účelom. Pokiaľ mala podľa vnútornej smernice byť každá cesta mimo územia ČR odsúhlasená vedením spoločnosti, súd má za to, že takýto súhlas obžalovanému bol udelený písomne a to už samotným generálnym splnomocnením (čl. 371). Obžalovaný sa teda nemohol dopustiť trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla, keď konal v zmysle uvedeného splnomocnenia. Pokiaľ by aj boli nejaké pochybnosti vo vzťahu k ceste obžalovaného mimo územia ČR a k súhlasu s touto cestou od vedenia spoločnosti, pokiaľ obžalovaný konal v súlade so splnomocnením, nemožno mu pričítať úmyselné zavinenie, ktoré vyžaduje subjektívna stránka uvedeného trestného činu.

Pokiaľ ide o prečin sprenevery, ktorého spáchanie kladie obžaloba za vinu obžalovanému, okresný súd na základe vykonaného dokazovania mal aj u tohto trestného činu za to, že neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu, keď na naplnenie znakov skutkovej podstaty zákon vyžaduje prisvojenie si cudzej veci, ktorá bola páchatelovi zverená a spôsobenie malej škody. Prisvojením si veci sa rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka, bez súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou vecou, t.j. predaj, spotrebovanie, nevrátenie veci v prípade, že si ju chce páchatel ponechať pre seba. Podľa obžaloby obžalovaný „nevrátil notebook HP C. XXX K ser. č. XCGXXXXKXX, vrátane príslušenstva: myš, taška a zdroj, v hodnote 540 €, mobilný telefón G. K. A5 XXXX, čiernej farby,

vrátane príslušenstva: nabíjačka, slúchadlá a krabica, v hodnote 120€, na ktorej je uvedené sériové číslo tel. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, SIM kartu číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX na telefón číslo XXXXXXXXXX, vstupnú kartu do budovy Z. číslo XXXXXXXXXXXX, platobnú kartu číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, I. X., vydavateľskej banky Y. banka akciová spoločnosť, zväzok kľúčov, tvoriaci 8 kľúčov od firemnej kancelárie spoločnosti M. v X.“

Vo vzťahu k trestnému činu sprenevery súd vykonaných dokazovaním zistil, že obžalovaný na výzvu tieto hnutelné veci, ktoré mu boli v rámci trvania pracovného pomeru zverené dobrovoľne nepoškodené odovzdal dňa 12.10.2018 (čl. 540). Uvedené hnutelné veci boli obžalovanému zverené pri vzniku pracovného pomeru, pričom ani vykonaným (rozsiahlym) dokazovaním nebolo preukázané, že poškodená spoločnosť akýmkoľvek spôsobom obžalovaného vyzývala k vráteniu zverených vecí. Obžalovaný zverené veci po ukončení pracovného pomeru nepoškodené vrátil. Podľa názoru súdu teda obžalovaný svojím konaním nenaplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 213 Tr. zákona, nakoľko si neprisvojil vec, ktorá mu bola zverená, túto neporušenú (aj keď s oneskorením po ukončení pracovného pomeru) vrátil. Vykonaným dokazovaním (výsluchom obžalovaného, svedkov) je navyše zrejmé, že tieto veci obžalovaný ani nepoužíval, nakoľko notebook ako aj mobilný telefón boli po 30.11.2016 obžalovanému zablokované.

Čo sa týka prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno a Trestného zákona účinného do 31.07.2019 a prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona účinného do 31.07.2019, ktorých spáchanie je kladené za vinu obžalovanému aj vo vzťahu k týmto trestným činom má súd za to, že obžalovaný svojím konaním uvedeným v skutkovej vete obžaloby nenaplnil všetky znaky skutkovej podstaty týchto trestných činov. V zmysle obžaloby mal obžalovaný neoprávnene použiť platobnú kartu a neoprávnene vybrať peňažné prostriedky v období od 01.11.2016 do 30.11.2016. Objektom trestného činu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona je neoprávnená výroba, pozmeňovanie, napodobňovanie, falšovanie alebo obstaranie si platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty alebo predmetu spôsobilého plniť takúto funkciu na účel použiť ho ako pravý alternatívne v prechovávaní, prepravovaní, použití alebo poskytnutí inému takéhoto platobného prostriedku, elektronických peňazí, platobnej karty alebo telefónnej karty na účel použiť ho ako pravý. Vykonaným dokazovaním mal však okresný súd za preukázané, že obžalovanému bola v rámci výkonu činnosti pre poškodenú spoločnosť pri vzniku pracovného pomeru zverená aj platobná karta vydaná k platobnému účtu poškodenej spoločnosti (zamestnávateľa obžalovaného). Obžalovaný počas trvania pracovného pomeru v období od 01.11.2016 do 30.11.2016 (keď pracovný pomer skončil až 17.03.2017) z tejto karty peňažné prostriedky vyberal, pričom aj z výsluchu svedkov I. C. a W. Y. bolo preukázané, že vždy až po uplynutí kalendárneho mesiaca v lehote do 3. dňa nasledujúceho mesiaca mal obžalovaný vykonať vyúčtovanie použitých peňažných prostriedkov. Uvedené sa však nestalo, nakoľko ešte počas trvania pracovného pomeru obžalovaného dňa 30.11.2016 bolo spoločnosťou M. s.r.o., konajúcou I. C. podané na obžalovaného trestné oznámenie. Následne ako to vyplýva z výpovede obžalovaného ako aj svedkyne Y. vyúčtovanie robili zamestnanci vyplnením excelovskej tabuľky v počítači, keď obžalovanému bol aj podľa vyjadrenia svedkyne Y. zablokovaný prístup k PC od 30.11.2016. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že obžalovaný síce platobnú kartu mu riadne zverenú použil, z platobnej karty finančné prostriedky vybral, avšak nie neoprávnene, ale v rámci trvania pracovného pomeru. Následne z dôvodu zablokovania prístupu k PC od 30.11.2016 toto vyúčtovanie za mesiac 11/2016 v mesiaci 12/2016 reálne vykonať nemohol. Navyše v konaní je z vykonaného dokazovania zrejmé, že nie je zo strany poškodenej spoločnosti ani iným spôsobom (odborným vyjadrením, znaleckým posudkom) ustálená výška finančných prostriedkov, ktoré mal obžalovaný poškodenej spoločnosti vyúčtovať, resp. vrátiť, keď aj samotná spoločnosť mala voči obžalovanému nesplnené záväzky týkajúce sa nevyplatenia ročného zúčtovania dane a dovolenky, ktoré si mala jednostranne započítať (č.l. 485, 486).

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal včas, v zákonom stanovenej lehote odvolanie okresný prokurátor, a to ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 29.01.2021. Také svoje odvolanie po doručení písomného vyhotovenia rozsudku zdôvodnil tento odvolateľ písomným podaním zo dňa 11.05.2021. V jeho obsahu argumentoval tým, že sa nestotožňuje s oslobodzujúcim výrokom rozsudku prvostupňového súdu, pretože vyhodnotil jednotlivé dôkazy jednostranne v prospech obžalovaného. Podľa názoru prokurátora bola vo veci v rámci dokazovania produkovaná potrebná reťaz na seba nadväzujúcich nepriamych dôkazov, preukazujúcich vinu obžalovaného v zmysle podanej obžaloby. Navyac zvýraznil obsah výpovedí svedkýň C., Y., z obsahu ktorých bolo zistiteľné, že 29.11.2016 bol obžalovaný telefonicky vyzvaný, aby prišiel a vrátil veci a keď neprišiel, bolo podané na

neho trestné oznámenie. Obžalovaný v telefonickom rozhovore priznal, že prijal čiastku cca 20.000 Kč a použil ju pre svoju potrebu. Obžalovaný mal dostatok času vykonať účtovanie, aj keď mu bol zrušený prístup do počítača spoločnosti. Už dňa 01.12.2016 poškodená spoločnosť dala doručiť obžalovanému písomné okamžité zrušenie pracovného pomeru, ako aj výzvu na vrátenie vecí. Pokiaľ ide o motorové vozidlo, v tejto súvislosti odvolateľ poukázal na obsah vnútornej smernice spoločnosti, ktorá je obsahom vyšetrovacieho spisu.

Záverom odvolania krajskému súdu navrhol zrušenie napadnutého rozsudku v celom rozsahu s tým, aby následne vec vrátil súdu prvého stupňa s pokynom, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Po tom, ako bolo odvolanie prokurátora doručené obžalovanému, tento vypracoval prostredníctvom svojho obhajcu písomné vyjadrenie k tomuto odvolaniu, z ktorého obsahu sa žiada zvýrazniť jeho nesúhlas s názorom prokurátora, že mu bol preukázaný úmysel konať protiprávne v zmysle podanej obžaloby. Odvolanie obsahuje len všeobecnú formuláciu o existencii priamych a nepriamych dôkazov, ktoré majú preukázať jeho vinu. Ak sa kladie dôraz na telefonický hovor z 29.11.2016, nebolo preukázané, že k tomuto telefonickému hovoru došlo. Orgány činné v trestnom konaní sa iba nechali zbytočne vtiahnuť do sporu, ktorý má charakter sporu súkromnoprávneho. Poškodenou spoločnosťou boli inštitúty trestného práva zneužitú, keď sa táto obrátila na orgány činné v trestnom konaní predčasne, navyše uvádzajúc nesprávne a ničím nepodložené informácie. Vyriešenie všetkých problematických otázok mohlo byť predmetom civilného konania. Odvolateľa prokurátora nepovažoval preto za podané dôvodne, a preto navrhol ho zamietnuť.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací z podnetu podaného odvolania prokurátorom v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým tento odvolateľ podal odvolanie a preskúmal tiež správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Mal na zreteli i svoju povinnosť v tom smere, že na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním prokurátora vytykané prihliadol, ak by odôvodňovali podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie prokurátora nebolo dôvodne podané.

Súd prvého stupňa pri dodržaní procesného postupu a taktiež rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu rozhodol v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, v jeho priebehu v rámci dokazovania vykonal výsluch obžalovaného, za splnenia procesných podmienok predpokladaných Trestným poriadkom prečítal obsah zápisníc o výsluchu svedkov W. Y., Z. Y., J. M. a W. D., v zmysle § 269 Tr. por. prečítal jednotlivé listinné dôkazy, zadokumentované v spisovom materiáli. Prvostupňový súd takýto súhrn dôkazov vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne správne. Jeho rozhodnutie zodpovedá všetkým hľadiskám, obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr. por., prejednávanej prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič vyčítať. Stručne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pokiaľ si navzájom odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu je tiež zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke nevinu obžalovaného V. N. C. rod. S. zo spáchania stíhaného skutku.

Z pohľadu krajského súdu je pritom v dôsledku odvolacích námietok prokurátora dôležité nad rámec vyššie uvedeného zdôvodnenia rozsudku súdom prvého stupňa zdôrazniť (správne v tejto súvislosti pritom v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd zvýraznil obsah princípu „ultima ratio“ a zásadu subsidiarity trestnej represie).

Z princípu ultima ratio vyplýva, že ochrana majetkových vzťahov má byť v prvom rade uplatňovaná prostriedkami občianskeho a obchodného práva a až tam, kde je taká ochrana neúčinná a teda porušenie súkromnoprávných vzťahov dosahuje svojou intenzitou zákonom predpokladané nebezpečenstvo, je namieste uvažovať o trestnoprávnej zodpovednosti. K princípu ultima ratio sa v minulosti otvorene prihlásil aj Ústavný súd SR, napr. v rozhodnutí IV. ÚS 55/2009 konštatoval, že prípadnú kompenzáciu ujmu sťažovateľa (poškodeného) dostatočne zabezpečujú príslušné občiansko právne inštitúty a napr. v náleze I. ÚS 316/2011 konštatoval, že podľa zásady pomocnej úlohy trestnej represie (zásady subsidiarity) má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a len v typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, kde iné možnosti nie sú dostatočné resp. vyčerpané. Je však nutné zvýrazniť aj to, že aplikácia princípu ultima ratio a zásady subsidiarity trestnej represie má svoje mantinely a nie je možné ich zneužívať v prípadoch, keď ide o závažné excesy v súkromnoprávných a obchodných vzťahoch, ktoré už zjavne vybočujú z rámca bežných vzťahov tohto druhu, presahujú ich rámec a tak v konečnom dôsledku naplňujú znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu.

Vychádzajúc z obsahu vykonaných dôkazov je aj z pohľadu krajského súdu dôvodný záver spočívajúci v tom, že vykonaným dokazovaním bolo síce dokázané, že skutok v hrubých rysoch v zmysle obžaloby

sa stal, no tento nie je trestným činom. V súdenom prípade boli využité všetky dostupné možnosti na zistenie skutkového stavu veci, a to nielen v prospech, ale i v neprospech obžalovaného V.. N. C. rod. S., nie je objektívne možné už nič ďalej dokazovať, resp. iným dôkazom, majúc na mysli taký, ktorý by spochybnil obhajobu obžalovaného, usvedčiť ho zo spáchania stíhaných prečinov.

S poukazom na vyššie uvedené, krajský súd v dôsledku odvolania prokurátora rozhodol pomerom hlasov 3:0 vo veci spôsobom, uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď toto postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.